

Evanjelická Bratislava

2

2022

Jún

Ročník 49

Evanjelická Bratislava č. 2/2022 – Jún; ročník 49

Martin Rázus:	----- Modlitba dieťaťa	1
Jozef Kováč:	----- Ako žiť aktívne v pohnutých časoch?	1
-----	----- Prečo potrebujeme pokánie a ako vzniká vojna?	4
Pavol Országh Hviezdoslav:	----- Krvavé sonety	4
Martin Šefranko:	----- Pomocník Duch Svätý	7
-----	----- Biblický Ježiš verzus Moderný Ježiš	13
Ondrej Majling:	----- O talentoch	13
-----	----- Desať spôsobov lásky	16
Andrej Mišina:	----- Pozerať viac na seba a nebyť sebec?	17
Daniela Žemlová:	----- Christos voskresel!	21
Mária Šebestová:	----- Sústreďenie orchestríka v Jablňovciach 29. 4. – 1. 5. 2022	23
-šm-:	----- Ekumenická púť jednoty	26
Martin Šefranko:	----- Kto pracuje v Kristovom mene, nemôže byť nepriateľom, ----- ani konkurenciou	27
-----	----- Modlitby za jednotu kresťanov	31
Mária Šebestová:	----- Anketa s konfirmandmi	33
-----	----- Úsmevné príbehy	36
-----	----- Požehnanie pre teba	37
-----	----- Kniha do vašej pozornosti	38
-----	----- Fotoreport	39

Evanjelická Bratislava

Periodicita: občasník

Údaje o vydavateľovi:

Názov: Cirkevný zbor ECAV na Slovensku
Bratislava Legionárska

Sídlo: Legionárska 4, 811 07 Bratislava, IČO 42267145

Korešpondenčná adresa:

Legionárska 4, 811 07 Bratislava;
legionarska.ba@gmail.com

Tel.: 02/555 711 95

www.legionarska.sk

Dátum vydania: 19. jún 2022

č. 2/2022; ročník 49

Cena výtlačku: nepredajné

Evidenčné číslo: EV 4391/11

ISSN 1338-7936

Redakčná rada: Jozef Budaj, Jozef Kováč,
Ondrej Majling, Viera Macháčková,
Mária Šebestová, Matej Trepáč,
Martin Šefranko – zodpovedný redaktor

Obálka: Konfirmácia v Novom kostole 15. 5. 2022

Grafický dizajn: Karol Prudil

Tlač: TYPIN – polygrafické služby

Modlitba dieťaťa

Milý Otče z neba!

prosím ponížene, pozri – mama zase obrátená k stene
plače! Ja viem prečo, vieš to aj Ty iste,
že nám otec musel kamsi na bojište,
bez neho nám smutno – ani na pohrabe...

preto prosím pekne ja, ja, dieťa slabé,
vráť nám ho, vráť, aby mama nežialila!
Pohroz! predsa veľká – veľká Tvoja sila,
mama vraví, keď chceš – skrotíš každú šiju,
a ver' mrzko i len, keď sa chlapci bijú!

povedz to tým veľkým, musí prestať zvada,
otca pustia domov, mama bude rada,
a ja ešte ako! Dám mu i čo nemám,
veru si ho nikdy – nikdy nenahnevám;
Teba ale za to chváliť neprestanem...
sprav to, sprav, a daj nám dobrú nôcku! amen.

Martin Rázus (*18. 10. 1888 - †8. 8.1937)

Báseň pochádza zo zbierky: To je vojna

Ako žiť aktívne v pohnutých časoch?

Stále prežívame rôzne vplyvy pandemickej doby. Citlivo a osobne nás zasiahla vojna na Ukrajine a jej hrozné následky. Rád by som sa zame-
ral na veľmi dôležitú otázku: **Ako žiť kresťanský svedecký život v týchto pohnutých „zlých časoch“?** Na povzbudenie a usmernenie uvádzam aspoň pár postrehov.

1. Nebudme ako vystrašené ovce.

Velkým povzbudením pre nás bolo svedectvo redaktorky televízie RTVS 1, ktorá v spravodajskej relácii uviedla citát C. S. Lewisa (1898 – 1963), ktorý bol profesorom na univerzite Cambridge.

„A to prvé, čo by sme mali spraviť, je nabrať odvalu. Ak nás má zničiť atómová bomba, nech nás tá bomba nájde robiť rozumné veci – modliť sa, pracovať, učiť, čítať, počúvať hudbu, kúpať deti, hrať tenis, rozprávať sa s priateľmi pri pive a šípkach – a nie krčiť sa v kúte ako vystrašené ovce a myslieť na bomby. Bomby môžu zničiť naše telo (a to dokáže aj mikrób), no nemusia vládnuť našej mysli“.

2. Je Pán Boh zodpovedný za pandémie, vojny a iné zlé veci vo svete?

Odpoveď je jasná a jednoznačná – vôbec nie! Prečo? Pán Boh pripravil pre nás život v mieri, pokoji a v rajskej záhrade pripravil nádherný život s Jeho prítomnosťou. Dal nám však dar slobodnej vôle. Nechcel mať z nás figúrky, ktorými môže ľubovoľne manipulovať. Tu zlyhali prví ľudia a zlyhávame všetci v oblasti našich hriechov.

3. Odkiaľ pochádzajú boje a vojny?

V liste Jakuba 4, 1 – 3 čítame: „Odkiaľ sú medzi vami boje a odkiaľ zrážky? Či nie odtiaľ, – z vašich žiadostí, ktoré bojujú vo vašich údoch? Túžobne žiadate, – ale nemáte; vraždíte a horlíte, – ale nemôžete dosiahnuť; máte zrážky a boje (medzi sebou), – ale (nič) nemáte, lebo neprosíte; prosíte a nedostávate, lebo zle prosíte, – aby ste to premárnili na svoje žiadosti!“ Máme tu trikrát pripomenutý zdroj vojen, bojov a nepokojov: sú to ľudské žiadosti.

Zlé ľudské sebecké žiadosti sa tiahnu celými dejinami:

- Žiadosť Adama a Evy – vyrovnať sa Bohu
- Žiadosti Izraela – nerešpektovať Hospodina
- Žiadosti pohanských národov – dobyvateľov cudzích území

Túto reťaz hriechov výstižne popisuje Izaiáš 59, 1 – 2: „*Ajhlá, ruka Hospodinova nie je prikrátka zachraňovať a Jeho ucho nie je tak nedoslýchavé, aby nepočulo. Ale vaše neprávosti sa stali hrádzou medzi vami a vašim Bohom! Vaše hriechy zakryli Jeho tvár pred vami, takže nepočuje.*“

4. Prečo nemôžeme pochybovať o Božej добрote?

Biblia nám v liste Rímskym 6, 23 hovorí, že trestom za hriech je smrť. Smrť znamená, že budeš navždy oddelený od Boha na strašnom mieste. Boh však nechce, aby si musel trpieť kvôli hriechu. Boh naplánoval, ako môže byť tvoj problém hriechu vyriešený. Poslal na svet svojho Syna, aby bol potrestaný namiesto mňa aj teba. Boh rozumie ťažkým veciam, cez ktoré prechádzaš, pretože On tiež trpel. Videl, ako zobrali Jeho Syna a pribili Ho na kríž. Ježiš tiež trpel. Krvácal a zomrel krutou smrťou. Boh vedel, že toto je jediný spôsob, ako môžu byť tvoje hriechy odpustené. (Židom 9, 22)

Pamätajte: My sme zhrešili, ale Pán Ježiš zaplatil za naše hriechy.

5. Pán Boh ti ponúka všestrannú pomoc.

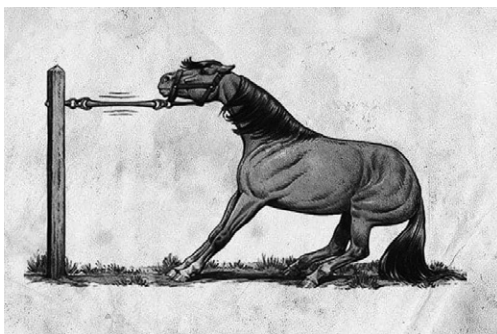
Čítajme si pozorne a s vierou Božie zaslúbenie pre Jeho deti – Izaiáš 41, 10: „***Neboj sa, lebo ja som s tebou, nepozeraj ustrašene vôkol seba, lebo ja som Boh tvoj! Posilním ťa a pomôžem ti i podopriem ťa svojou spásanosnou pravickou.***“

Pán Boh teda dobre rozumie aj našej súčasnej situácii. Prijmime Jeho podávanú ruku záchranu v Pánovi Ježišovi. Povedz mu, že ľutuješ svoje hriechy a veríš v Neho ako svojho osobného Pána a Záchrancu.

Jozef Kováč, presbyter zboru, člen redakčnej rady

Prečo potrebujeme pokánie a ako vzniká vojna?

Kôň bol priviazaný k stĺpu. Prišiel k nemu diabol a pustil ho. Kôň prišiel na sedliacke pole a pošliapal zasadené. Sedliak sa rozhneval, schmatol pušku a koňa zabil. Majiteľ koňa sa nahneval, schmatol pušku a z pomsty zabil sedliaka.

Manželka sedliaka to videla a zabila majiteľa koňa. Potom sa syn majiteľa koňa rozhneval a zabil manželku sedliaka. Susedia zabili tohto chlapca a podpálili mu dom... Ľudia sa potom spýtali diabla: „Prečo si to všetko urobil?“ Diabol odpovedal: „Neurobil som nič zlé, len pustil koňa.“ Občas diabol spraví iba také jednoduché a nevinné veci... no všetko ostatné si robíme sami. Vie, že zlo je v našich srdciach. Preto musíme premýšľať nad dôsledkami nášho konania ešte pred tým, než začneme konať, alebo hovoriť.

Zdroj: internet

Krvavé sonety (úryvky)

A národ oboril sa na národ
s úmyslom vraždy, s besom skazitela.
Kreš spráskal pušiek, zahrmeli delá:
zem stene, piští vzduch, rvú vlny vôd,

kde bleskom kmitla hrozná Astarot.
A jak v žne postáť zbožia líha zrelá
pod kosou, radom váľajú sa telá;
v cveng šabiel' šplachce čerstvej krvi brod...

Tak vo víchrici totej ukrutenstva,
nímž ani tiger dravšie nezúri,
zapadá nie zvek: výkvet človečenstva,
života radosť smrtnej do chmúry,
v prach purpur všeludského dôstojenstva,
v sutiny jasný palác kultúry!...

*

Ó, ľudstvo! ľudstvo! Tak si vzdialené
nebolo nikdy od príkazu Krista:
Blížneho miluj ako seba, sčista
a bez výhrady splna, iskrenne.

Nač bolo jeho spásne učenie,
stvrdené smrťou, pravda, cesta istá:
keď bratu brat zmar stonásobne chystá,
preň zažiha hoc pekla plamene?

Čo mrav tvoj stojí, plň vied, umien perá,
keď vášňam sa dáš zaslepiť a viesť,
i pášeš potom ako divé zviera?
A čo si veniec pripravíš hen z hviezd,
neujdeš poroku, že dnes i včera
si v zlovest' spotvorilo blahovest'!

*

Kresťanstvo tvoje — lož je, faloš, mam!
Mlč o pohanoch! zle sa vyhováraš:
čo Tatár, Vandal raz, Hun, hľa! to stváraš,
sa v majstra vyučiac ich remeslám.
K oltárom lezieš, utieknuť sa v chrám;

však modlu na srdci, v jej službe háraš:
hej, o pokore, bázni leda táraš,
si ošemetník pred Bohom i tam!

Že vyslanec si svetla? Za misie!
prírody deťom odurmaniť um
a s vierou vposled opantať im šije —
Oj, dovidia včuť na grunt tvojich dúm,
ich cvične núkaš začrieť do biblie:
krvavé vážiť — evanjelium!...

*

Ó, vráť sa skoro, mieru milený!
zavítaj s ratoľstou olivovou
a buď nám zdravím, veselím i chôvou,
v snažení ostňom, kovom v rameni!

Zášť — fakľu sváru — medzi plemeny
zduš! Nedaj stretať sa viac s mladou vdovou,
sirôtky, s rodičmi, čo nad synovou
oporou v hrobe kvília zlomení.

Scel jazvy; úštrby zhlad' zisk tvoj zlatý...
Pod svoje nás zajm', húfy vodcovstvo,
veď k cieľom, plným dobrých predsavzatí:
to bude triumf! zo zdôb radosť, ó!
za zdatnosť v borbe — práce na postati...
Ó, príď, ty bratstva, lásky kráľovstvo!

Pavol Országh Hviezdoslav (*2. 2. 1849 - †8. 11.1921)

Krvavé sonety (dostupné na: https://zlatyfond.sme.sk/dielo/112/Orszagh-Hviezdoslav_Krvave-sonety/1) z obdobia začiatku 1. svetovej vojny sú Hviezdoslavovým výkrikom proti vojnovému besneniu. V 28. sonete Hviezdoslav poukazuje na omyl veľkého ruského básnika Puškina, ktorý sa obával, že ak menšie slovanské národy nesplynú s Ruskom, Slovania nebudú mať nádej na prežitie. Hviezdoslavova predstava slovanstva i sveta je iná. Tkvie v tom, že žiadny národ neutláča iný, ale svojbytno sa rozvíja v pokojnom vzťahu k ostatným národom, veľkým či malým. Hoci Hviezdoslavovi na Slavianstve záleží a modlí sa zaň, nerobí si ilúzie o jeho mierumilovnosti. Vie, že aj ono veľa hrešilo.

Podľa: <https://www.postoj.sk/38628/prvy-basnik-proti-vojne>

Vysvetlivky:

Astarot – Aštarta, staroveká bohyňa (modla), uctievaná aj obetovaním ľudí

zvlék – odpadok, nepodarok

neujdeš poroku – neujdeš kliatbe

odurmaniť – obráť kohosi o niečo

Pomocník Duch Svätý (kázeň)

Modlitba

Duch pokoja a pravdy, buď vždy s nami
v dňoch nádeje i v neústupných tmách.
Buď vo vesmíre i tu, pod hviezdami,
a zažeň všetku beznádej a strach.

Odním moc lesku, ktorý iba mámi,
na každé slovo čakaj na perách.
Duch pokoja a pravdy, buď vždy s nami
v dňoch nádeje i v neústupných tmách. Amen.

**(Michal Chuda, verše zo zbierky:
Tiché svetlo, vydal Slovenský spisovateľ, Bratislava 1987)**

(Pán Ježiš povedal): „A ja budem prosiť Otca, a dá vám iného Radcu, aby bol s vami až naveky.“ **(Ján 14, 16)**

„Keď to počuli (Petrovu reč), bodlo ich to v srdci, a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: Čo robiť, mužovia, bratia? I odpovedal im Peter: Kajajte sa! A nech sa každý z vás dá pokrstiť v meno Ježiša Krista na odpustenie hriechov. A prijmete dar Ducha Svätého. Lebo iste vám platí to zaslúbenie, aj vašim deťom a všetkým, ktorí sú ďaleko, ktorýchkoľvek povolá Pán, náš Boh.“ **(Skutky apoštolov 2, 37 – 39)**

Na úvod dovoľte dve skúsenosti z hodín náboženstva.

Prvá: Vyučujúci deťom hovoril o Duchu. Ich reakciou bola otázka: „A na ktorom hrade ten duch býva?“

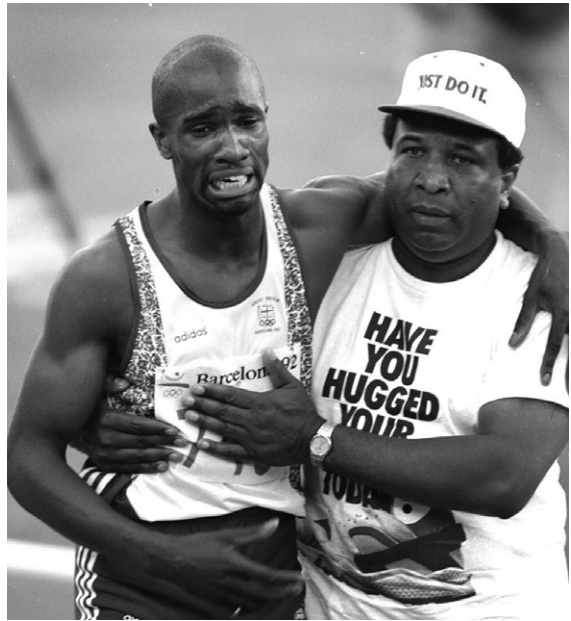
Druhá skúsenosť: Deti dostali pracovný list s úlohou, aby na jeho 1. stranu do rámčeka nakreslili ducha. Keď to urobili, mali list obrátiť. Tam sa dočítali: „Nech už si nakreslil čokoľvek, Duch Svätý to nie je.“

Naozaj: Ducha Svätého je ťažké definovať, predstaviť si Ho, opísať Ho. Vonkoncom nie je možné Ho ovládnuť, či využiť Ho pre svoje záujmy. Smieme však prosiť o Jeho prítomnosť a pôsobenie v nás i vo svete. Môžeme tiež sledovať, že **kde Svätý Duch koná, tam sa menia veci.**

Z Biblie vieme, že pôsobením Svätého Ducha:

- sa zo zhromaždenia veriacich stala cirkev, ktorá – navzdory protivníkom i hriechom nás, ktorí do nej patríme – jestvuje už temer 2 000 rokov,
- z nesúrodnej skupiny ľudí sa stalo bohoslužobné spoločenstvo zjednotené v oslave Pána Boha,
- z popísaných stránok Biblie sa stalo živé Božie slovo,
- z obyčajného chleba a vína sa stal chlieb života a kalich spásy,
- z hlúčika vystrašených Ježišových učeníkov sa stali odvážni vyznávači Krista.

Kde Svätý Duch koná, tam sa dejú veci!

V týchto dňoch **si pripomíname splnenie toho, čo Pán Ježiš slúbil**: „Budem prosiť Otca, a dá vám iného **Radcu**, aby bol s vami až naveky“ (J 14, 16). Pán Boh vskutku zoslal Svätého Ducha. Evanjelista Ján ho nazýva gréckym výrazom: „**paraklétos**“ (παράκλητος). Je možné ho preložiť viacerými pojmami: Radca, ale aj: Tešiteľ, Obranca, Prímluvca, Advokát, **Pomocník**. Práve na to, že **Duch Svätý je Pomocník**, sa sústreďíme.

Derek Redmond z Veľkej Británie bol skvelým atlétom. V štafete na 4x400 m získal zlato na majstrovstvách Európy (1986) i majstrovstvách sveta (1991). Na letnej olympiáde v r. 1992 v Barcelone v úvodnom rozbehu na 400 metrov Derek zabehol najrýchlejší čas. Potom presvedčivo vyhral aj svoj štvrtfinálový beh. I v semifinále výborne odštartoval, kontroloval situáciu a po 150 metroch zrýchlil, keď... keď sa mu pretrhol zadný stehenný sval. Spadol, a hoci sa pokúšal opäť rozbehnúť, nešlo to. S bolesťou v tvári iba skackal na jednej nohe. Túžil aspoň prejsť cieľom, čo sa mu na predošlej olympiáde v Soule (1988) nepodarilo, lebo vtedy ho vyradilo zranenie pri rozcvičovaní sa. Teraz sa zranil

pri behu a organizátori sa snažili dostať ho preč z atletickej dráhy, keď... keď si na ňu preráža cestu veľký muž. Usporiadatelia ho nedokážu zastaviť. Mocný chlapík podopiera Dereka, ktorý plače od bolesti. Spolu prejdú zostávajúce desiatky metrov do cieľa a diváci na štadióne aj pri obrazovkách v priamom prenose vidia, že beh nie je len o víťazstvách a rekordoch. Keby sme čítali výsledkovú listinu semifinálového behu na 400 m z barcelonskej olympiády, tak pri mene Derek Redmond tam stojí: beh nedokončil. My však vieme, že Derek sa za potlesku celého štadióna dostal do cieľa. Nie preto, že chcel. Bola to sila, láska povzbudenie jeho pomocníka, ktoré mu umožnili dôjsť do cieľa.

<https://olympics.com/de/video/ein-inspirierendes-finish-barcelona-1992?uxreference=seealso?uxreference=seealso>

Aj náš život je, obrazne povedané, beh. Niekedy sa nám v ňom darí lepšie, inokedy horšie a len tak skackáme. Niekedy sme zranení. Možno sa cítime sami, bezmocní, no realita je iná. Pán Ježiš Kristus nás svojou smrťou na kríži a vzkriesením zachránil a **odkedy zoslal Svätého Ducha, máme vedieť, že v žiadnom momente, v nijakej situácii – čo ako bezútešne by vyzerala – sme neboli a nie sme sami.** Aj keby sme sa tak cítili, nie sme bezmocní. Pán nám poslal Pomocníka, Radcu, Tešiteľa, Zástancu. **Duch Svätý je vzácny poklad nášho života. Pomocník.** Pomáha nám veriť a smerovať do cieľa.

Možno si doráňaný životom, sklamaný ľuďmi. Neporozumenie, choroba či tragická udalosť pretrhli puto s niekým z tvojich blízkych. No ako, napriek ťažkému zraneniu, Derek Redmond došiel s pomocníkom do cieľa, podobne **nám Svätý Duch pomáha vytrvať vo viere a kráčať smerom k cieľu.** On je „útechou strápených bytostí v mori úzkostí“ (ako spieva skupina Oboroh: <https://www.youtube.com/watch?v=QVLGDln5Aic>).

Vyvádza nás z našich vnútorných väzení.

Pomáha nám **vidieť závažnosť našich hriechov – zlyhaní aj nášho zanedbávania konať dobro** bez vypočítavosti. Pomáha i tým, že **nám dáva silu k pokániu** – aby sme olutovali svoje viny a vyznali ich Bohu.

Pomáha nám tak, že **nás naviguje k Záchrancovi, Spasiteľovi Ježišovi Kristovi.**

Ducha Svätého nevidíme, no „**tvár, ktorú nám Duch Svätý ukazuje, je tvár Kristova.**“

O tom sme počuli zo Skutkov apoštolov.

„**Duch Svätý neuspáva, ale provokuje a znepokojuje**“ (Jan Rybář). Keď ľudia počuli na Letnice Petrovu kázeň, bodlo ich to v srdci, a pýtali sa: Čo robiť? Tam, kde znie Božie slovo – dnes sú to najčastejšie Bohoslužby – tam dochádza k mobilizovaniu síl Božieho kráľovstva (Petr Sláma).

Čo robiť? – Troje:

1) Kajajme sa!

Popri osobných vinách sa nám, kresťanom, treba **kajať i z nesvornosti**. Z toho, že zabúdame na to, čo zo Sv. Písma pripomínal už Jan Amos Komenský: že **Cirkev je iba jedna**, nevesta Kristova, (Ef 5), Kristovo telo (1K 12). A my, evanjelici, katolíci, pravoslávni, evanjelikáli i letniční sme len jednotkami tejto jedinej Kristovej cirkvi. Obrazne povedané mesiačkmi mandarínky, kúskami pizze či torty – teda časťou celku. Niet dôvod povyšovať sa nad iných.

2) A nech sa každý z vás dá pokrstiť v meno Ježiša Krista. Význam slova krst je byť ponorený. Nemieni sa množstvo vody, ale hlboký ponor do Božej lásky, do toho úžasného daru, ktorý nám dáva Svätý Duch: že napriek utrpeniu, problémom, ťažkostiam a možno aj posmechu či pohrdaniu zo strany iných, sa nemusíme báť samoty, neprijatia, budúcnosti. Pomocník Duch Svätý nám pomáha veriť a smerovať do cieľa.

3) A prijmete dar Ducha Svätého (indikatív, nie príkaz) **Bez neho kresťanský život** – ako vravia mladí – „**nedáme**“. Jeho očakávame.

Pomocník Duch Svätý nás naučí všetko a pripomenie nám všetko, čo nám Pán Ježiš hovoril (J 14, 26). On nám otvára oči, keď v sebeckej zaslepenosti nevidíme, čo nám Pán daroval a k čomu nás volá. Ježiš sľúbil: *Budem prosiť Otca, a dá vám Pomocníka, aby bol s vami až naveky.*

Kristus svoj sľub splnil. My sa potrebujeme Duchu Svätému otvárať. Cirkev dnes nepotrebuje najmä novú liturgiu, novú teológiu, nové štruktúry,

ale nové srdce! Infúziu nového nadšenia, zaujatia, odvahy... Náš svet potrebuje nie bezduchých ľudí, ale ľudí naplnených Duchom Svätým.

„Duchu Svätý, svojou mocou v láske obnov nás,
nenechaj nás kráčať nocou, osviet rozum náš.“

(Miloš Rejchrt)

Amen.

Modlitba

Dobry Boze, prvi krestania nemali mnohe z toho, co dnes nechýba nám. Nemali rýchle dopravné prostriedky, internet, ani aplikáciu Biblie do mobilu. Mali však Svätého Ducha. Srdcia otvorené Jeho pôsobeniu. Ďakujeme, že aj nám si daroval Pomocníka, Radcu, Tešiteľa. Velebíme Ťa, že v nijakom okamihu – ani v tej najbezvýchodiskovejšej situácii – sme neboli a nie sme sami. Nech by okolnosti či naše pocity hovorili čokoľvek. Chválim Ťa, že máme Pomocníka, ktorý nám pomáha veriť a smerovať do cieľa, či už bežíme, alebo sme zranení. Prosíme, odpusť nám, keď neveríme, že Tvoj Duch môže zmeniť nás i ďalších ľudí, keď Ho vynechávame zo svojich plánov. Odpusť nám našu pýchu a ľahostajnosť, povýšenectvo a nesvornosť. Daj, nech nie sme kresťanmi na povrchu, ale ľuďmi ponorenými do Tvojej lásky, ktorým záleží na druhých. Duch Svätý, naviguj nás k Spasiteľovi Pánovi Ježišovi Kristovi. Prebud' svoju cirkev a začni pri nás. Amen.

(Kázeň zo Služieb Božích v kaplnke Evanjelického domu starostlivosti v Bratislave, ktoré na Svätodušnú nedeľu, 30. 5. 2021 odvysielalo Rádio Slovensko)

Pramene:

David Balcar, Petr Gallus, Zdeňek Šorm, Lydie Férová: **Dvakrát měř, jednou věř:** Průvodce světem víry pro náctileté, pracovní listy ke katechezi (vyd. ČCE, Praha 2012);

Josef Beránek, Jan Rybář: **Deník venkovského faráře** (vyd. Vyšehrad, Praha 2016);

Zvěstování víry I., (vyd. Sít, Praha 1994);

Anthony de Mello: **Von Gott berührt** (Herderverlag, Freiburg 1992);

Petr Sláma: **Sedm tváří ČCE: Její úsměvy a úšklebky** (prednáška, Brno, Blahoslavův dům, Brno, 3. 6. 2018); tiež s myšlienkami Mareka Ryšánka

Biblický Ježiš verzus Moderný Ježiš

Narodený ako Boh v tele.
Prikazuje pokánie z hriechov.
Nenávidený svetom.
Káže Božiu spravodlivosť.
Varuje pred večným súdom.
Nenávidí hriech.
Konfrontuje ťa s pravdou.
Varuje pred falošnými zázrakmi
a vyzdvihuje Božie slovo.
Káže sebazapieranie.
Vyzdvihuje Božiu vôľu.
Prináša rozdelenie kvôli pravde.

Narodený ako obyčajný človek.
Ignoruje pokánie.
Milovaný svetom.
Káže falošnú lásku.
Nespomína súd.
Prehliada hriech.
Zrieduže pravdu.
Vyzdvihuje zázraky a zážitky
nad Božie slovo.
Káže sebalásku.
Vyzdvihuje tvoju vôľu.
Prináša falošnú jednotu.

Ktorého nasleduješ?

Lebo keď príde niekto a zvestuje iného Krista, ktorého sme my nezvestovali, alebo keď prijímate iného ducha, ktorého ste nevzali, to dobre znášate. (2. Korintským 11,4) Je to (duch) antikristov, o ktorom ste počuli, že prichádza a teraz je už vo svete. (1. Jánov 4,3)

Zdroj: ECAV s vami

O talentoch Matúš 25, 14 – 30

Asi každý z nás veľmi dobre pozná výklad tohto podobenstva: Pán domu je Boh. Služobníci – to sme my, ľudia. Zverené talenty sú rôzne dary, ktoré v živote od Boha dostávame. Väčšinou však pri uvažovaní nad nimi, myslíme buď na duchovné veci, alebo – v zmysle slova *talent* – na rôzne duševné schopnosti človeka. A tak rozjímame o viere, o modlitbe, o kázaní, respektíve o našom hudobnom, výtvarnom, či manuálnom talente.

Kresťanstvo však nie je duchovná cesta, ktorá by bola zameraná iba jednostranne. Nie je to iba lietanie v duchovných sférach. Kresťanstvo berie ľudský život komplexne. Neoddeľuje duchovné od telesného, nebo od zeme. Oboje je preň veľmi dôležité. Preto aj pri premýšľaní o daroch, ktoré nám Hospodin zveril, nesmieme myslieť iba na tie nehmotné a duchovné dary. Podľa Písma tým talentom, zvereným majetkom, je všetko to, čo nám Hospodin v živote dáva.

Páči sa mi, ako je to vyjadrené v Malom katechizme, v ktorom Luther vo výklade prvého článku Kréda vyznáva: *Verím, že ma Pán Boh, ako aj všetky ostatné stvorenia, ráčil stvorit' a dal mi telo i dušu, oči, uši i všetky údy, rozum i všetky zmysly a ich doteraz zachováva; k tomu mi hojne a na každý deň dáva odev i obuv, pokrm i nápoj, dom, dvor, manželku (manžela) i dietky, pole, dobytok a rozličný majetok so všetkými potrebami života, mňa pred každým nebezpečenstvom chráni a od všetkého zlého ma zachováva. Iste to ani zďaleka nie je všetko, čo nám Hospodin požehnáva.*

Teda naozaj všetko – to duchovné i telesné – je vzácnym Božím darom, ktorý máme na tejto zemi čo najlepšie spravovať. Všetko je veľmi dôležité a žiadnu oblasť nášho ľudského života nesmieme zanedbať. Preto sa chceme zamyslieť nad tým, ako všetky tie Božie dary využívame a ako sa o ne staráme.

V prvom rade nám Pán Boh dáva svoje dary, **aby sme Mu z nich prinášali ovocie**. Pán na konci podobenstva účtuje so svojimi sluhami, ako so zverenými talentami hospodárili. Či sa ich snažili zvelaďovať, alebo nie. Či pracovali, alebo obdobím bez Neho iba tak nečinne preplávali.

Totíž, v tomto podobenstve je ukrytá naša životná skúsenosť, že ak na veciach, na svojich schopnostiach, nepracujeme, nie že by sme ich tým udržiavali, ale ony postupne upadajú. Krásne to vidno napríklad na znalosti cudzích jazykov. Ak daný jazyk nepoužívame, ak v ňom dlhšie nekomunikujeme, možno si udržíme jeho základy, ale postupne naša slovná zásoba a schopnosť v jazyku komunikovať upadajú.

Mohli by sme však ísť aj podľa darov z Lutherovho katechizmu – ak pole neobrábame, rýchlo zarastie burinou. Ak dobytok neopatríme, uhynie. Ak dom nezvelaďujeme, čoskoro sa rozpadne. Ak sa o manželstvo nestaráme

a nepracujeme na ňom, dostane sa do stereotypu a krízy. Ak dietky nevychováme, ale necháme ich samé na seba, vyrastú z nich nevychovanci. A tak ďalej...

To isté platí aj pre duchovný život – ak svoju vieru nepestujeme, ak sa duchovne nevzdelávame, nemodlíme, nehľadáme spoločenstvo bratov a sestier, ona môže chvíľu fungovať, ale postupne začne chladnúť. Možno ju úplne nestratíme, ale nebude to viera živá, rastúca, viera, ktorá prináša svoje hojné ovocie. Ako sa hovorí, všetko potrebuje svoje a ak to zanedbávame, môžeme o to prísť.

To druhé, čo si smieme na podobenstve všimnúť, je fakt, že **obdarovania sú rozdielne**. Prvý sluha dostáva päť talentov, druhý dva a tretí iba jeden. Možno sa nám to zdá nespravodlivé a pýtame sa, prečo všetci nedostali rovnako, ale pán je v tomto prípade spravodlivý. On talenty rozdelil pravdepodobne podľa toho, ako svojich sluhov poznal. Tomu, kto mal najväčšie skúsenosti dal viac. Tým, čo ich mali menej, dal dve a jeden talent.

Aj v živote nie sme všetci obdarovaní rovnako – a to nielen našimi schopnosťami, ale aj podmienkami, z ktorých vychádzame a v ktorých žijeme. Každý z nás má inú rodinu, iné spoločenské pozadie a východiskovú pozíciu. Nevieme presne posúdiť, prečo je to tak, ale naše podobenstvo jasne poukazuje na to, že Pán Boh na to prihliada. Nečaká od nás rovnaké výsledky a ani ovocie viery. Skôr mu ide o to, aby sa každý snažil podľa svojich možností. Neplakal, že má málo, ale bol verný aj s tým. Verným sluhom pán v podobenstve hovorí: *Nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím...*

Na druhej strane podobenstvo hovorí, že pri tej jednom talente nemusíme zostať, ale môžeme ho rozmnožiť. Východiskové pozície sú síce rôzne, ale nikto nikomu nebráni, aby sa z tej horšej prepracoval k niečomu lepšiemu. Aj sluha s jedným talentom mohol pracovať, postupne majetok znásobovať a keby bol šikovný, po čase by mohol prvého sluhu aj predbehnúť.

Ježiš nám tu nevykresľuje kastovnícku spoločnosť, v ktorej každý musí byť fatalisticky zmierený s tým, ako sa narodil a v akých podmienkach svoj život začal. Každý môže zapracovať a urobiť všetko preto, aby boli veci lepšie.

Napokon naše podobenstvo upozorňuje tých, ktorí sú viac obdarovaní, že od nich sa bude aj viac požadovať. Totiž – pri dostatku, pri veľkom množ-

stve, neraz hrozí aj to, že sa uspokojíme, „zaspíme na vavrínoch“. Máme toho dost. Veľa sme dosiahli. Máme peknú históriu a to nám stačí. Už ďalej nepotrebuje s našimi talentami obchodovať ani s nimi pracovať.

Bohužiaľ, to je možno aj prípad našej Evanjelickej cirkvi na Slovensku. Pán Boh nám toho zveril veľmi veľa – pekné učenie, slávnu históriu a tradíciu. Akosi sme však mnohé talenty zakopali a premrhali potenciál, ktorý sme mali.

Tragédia je to však aj v osobnom živote, ak sa uspokojíme a „zaspíme na vavrínoch“. Kresťan musí byť, naopak, človekom, ktorý je zdravo nespokojný, ktorý neustále túži po napredovaní a raste, aby rástla jeho viera, zbor napredoval, aby sa zlepšovali jeho vzťahy v rodine, aby zveladil aj svoj hmotný majetok. Jednoducho, odmieta zakopať svoj talent do zeme. Cieľene na s ním pracuje a v rámci svojich možností sa snaží, aby sa znásobil.

Nech nám v tom Pán Boh v duchovnom i telesnom živote pomáha! Aby aj nám raz mohlo byť na konci našich životov povedané: *Nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím...*

Ondrej Majling, zborový farár

Desať spôsobov lásky

1. Počúvať bez prerušovania. (Príslovia 18, 13)
2. Rozprávať bez obviňovania. (Jakub 1, 19)
3. Dávať bez žgřlošenia. (Príslovia 21, 26)
4. Modliť sa bez prestania. (Kolosenským 1, 9)
5. Odpovedať bez hádania sa. (Príslovia 17, 1)
6. Zdieľať bez pretvarovania. (Efezským 4, 15)
7. Tešiť sa bez sťažovania. (Filipským 2, 14)
8. Dôverovať bez pochybovania. (1. Korintským 13, 7)
9. Odpúšťať bez trestania. (Kolosenským 3, 13)
10. Sľubovať bez zabúdania. (Príslovia 13, 12)

Zdroj: ECAV s vami

Pozerať viac na seba a nebyť sebec?

Znie to paradoxne, no sú to vlastne dve rôzne veci. Jedna znamená nepozerať sa viac na zlyhania druhých, ale na tie vlastné a druhá jednoducho znamená uprednostňovať druhých pred sebou samým. A prečo o týchto dvoch veciach treba písať? Pretože príliš často pozeráme kriticky na druhých, a pritom sme sebcí. Teda, samozrejme okrem teba milá sestra, milý brat. Ty si v pohode. Teba sa to netýka. A mňa už vôbec nie. Naopak, všimni si hentú, ako je to zase *dogabaná*... – že sa nehanbí ísť *takto* medzi ľuďmi! A tí liberáli, a tí fašisti, a tí Rusi!... A tí dnešní mladí – ja mám 40 a už im vôbec nerozumiem – aké majú čudné priority a ako sa to správajú!? Všetko by chceli bio, eko a smart... Žartujem, týka sa to každého z nás. Mňa aj teba.

V podstate mi ide o písomné upozornenie apoštola Pavla adresované filipským, ale aj legionárskym, bratislavským a všetkým ďalším kresťanom: „*Ak je teda nejaké napomenutie v Kristovi, ak je nejaké povzbudenie lásky, ak je nejaké spoločenstvo Ducha, ak je nejaký súcit a milosrdenstvo, naplňte moju radosť: zmýšľajte rovnako, majte rovnakú lásku, buďte jedna duša a jedna myseľ, nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba, a nehladajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných.*“ (Filipským 2, 1 – 4)

Tento text sa veľmi hodí aj k uplynulým svätodušným sviatkom – svoje napomenutie uvádza ako Kristovo napomenutie, ako povzbudenie lásky a podmieňuje ním spoločenstvo Ducha. Pavol upozorňuje na to, že takým konaním, ktoré požaduje a ktoré ho poteší, stávame sa súcitnými a milosrdnými. Tak vytvárame spoločenstvo s Duchom Svätým. A čo teda Kristus s Pavlom žiadajú aby sme robili?

Máme zmýšľať rovnako, máme mať jednu lásku, byť jednou dušou a jednou myslou. Nevieam, či ste si to všimli, ale posledné roky sledujeme v celej spoločnosti, dokonca celosvetovo, ale aj v našej cirkvi, že každý má svoju pravdu a svoj názor. A nielen to! My totiž tento svoj názor *nútime* mať aj

druhých. Aj tých, ktorí nás nikdy nestretli a o našom názore nemajú ani tušenia. Všetko sa nám rozpadáva, našu cirkev trhajú na kusy – máme už minimálne 3 prúdy – konzervatívny prúd, liberálny prúd a opozičný prúd. A medzi nimi nielo dialógu ani jednoty. A slovenská spoločnosť? Rozdelená na veriacich a neveriacich, očkovaných a neočkovaných, demokratov a tých druhých, vzdelaných a dezolátov... Dokážeme si v tomto probléme nájsť nejakú cestu ako to zmeniť? Ako toho nebyť súčasťou? Nie oni, ale ja a ty – milá sestra, milý brat. Čo by si v tomto všetkom chaose mohol zmeniť? Čo by si mohla začať robiť lepšie? V záujme väčšej jednoty?

Ďalej nás apoštol napomína, aby sme nič nerobili z hašterivosti. Priznajme si úprimne. Nie je často našou pohnútkou do debaty práve škriepka? Ukázať im! Dokázať im, že sa mýlia! Pretože dobre vieme ako zmýšľa náš známy, dobre vieme, na ktorú strunku brknúť a kde si štuchnúť, aby sme ho vytočili, nahnevali, zaútočili na niečo, čo považuje za dôležité. Vidíme takéto pohnútky u seba samých? Vieme sa tomu nejako vyhnúť? Vieme si to odpustiť? Prekonať sa? Pozerajme sami na seba, skúmame vlastné pohnútky. Menej sa zaoberajme našimi blízkymi a ich chybami. Veď viete na čo myslím: „*Vytiahni najprv brvno z vlastného oka...*“ (Matúš 7, 5)

Apoštol nás odhovára od márnej ctižiadosti. Čo je to vlastne ctižiadostivosť? Je to ambícia? Túžba po vyniknutí? Ani jedno nie je nutne zlé. Apoštol však upozorňuje na *márnu* ctižiadostivosť. Teda takú, ktorú chceme dosiahnuť na úkor iných. Osobne tomu rozumiem najviac, keď to vysvetlím ako povyšovanie sa nad druhými, túžbu mať navrch, dokázať svoju pravdu silou-mocou. A nakoniec bližneho ponížiť. To je podľa mňa márna ctižiadostivosť. Správaš sa niekedy tak? Ja áno. Veľa mojich neuveriteľne vtipných komentárov na internete alebo počas debaty. Ako trefne si vieme niekoho podať – a to aj poza chrbát. Robíš to aj ty? Vieme si dať záležať na tom, aby sme to zmenili? Verím, že áno.

Toto sú Pavlove zákazy, napomenutia. A čo teda máme robiť inak? Čo je podľa Pavla lepšie robiť?

Lepšie je pokorne považovať druhých za hodnotnejších od seba. Toto je text, na ktorý si spomeniem pri všetkých motivačných *spíkroch*, pri všetkých tých vzletných a moderných inšpiratívnych knihách o sebazdokonaľovaní a o vlastnej dôležitosti. Je to jedna z trecích plôch medzi kresťanstvom, možno práve tým konzervatívnym a dnešným svetom orientovaným na ego. No nie sme práve my, ty, ja často orientovaní príliš na vlastné ego? Nesúdime iných hnaní vlastným egom? Aj egom našej viery a zbožnosti? Apoštol nás na to upozorňuje a volá nás k pokore – to je snaha vyrovnávať skóre v prospech druhých. Je to presný opak márnej ctižiadostivosti. Dokážeme sa tak nastaviť? Hovorí to Pavol aj tebe? Mne? – Určite áno. Veď aj počas písania tohto textu sa snažím viac písať sebe, nezabúdať, že všetko z apoštolovho napomenutia sa týka hlavne mňa samotného.

A apoštol to rozvíja – **nehľadajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných!** Mne toto odporúčenie dáva ohromnú slobodu. Čítaš to rovnako? Nehľadajte *len* svoj prospech! Teda môžeme hľadať vlastný prospech. To je dobrá správa. Nemáme si škodiť, znižovať sa, ubližovať si. Ale popri tom máme rovnako pozeráť na to, čo je dobré pre ľudí okolo nás. Teda treba dávať pozor aj na to, či dosiahnutím vlastného prospechu neublížime niekomu inému. Je to správne takto chápať? Verím, že áno. Je to detail, ktorý nás núti konfrontovať naše vlastné ciele s naším okolím. Je to aj o hľadaní kompromisov a o vytváraní spoločenstva – zborového, pracovného, rodinného, susedského... Je to ohromne oslobodzujúce, ale nie na úkor iných. Vidíš sa v tom? Týka sa nás to? Odpoveď hľadajme, skúsme sa udať sami sebe a ukázať prstom rovno na seba! Nehľadajme výhovorky a neuhýbajme. Je to veľké povzbudenie k zmene uvažovania voči ľuďom okolo nás.

Apoštol nás, odkazujúc na samotného Krista, takto napomína. Nenecháva nás tápať, ako to mieni, čo robiť, ale dáva nám aj ponuku čo robiť *radšej*. Môj osobný pocit alebo volanie z tohto textu vyplývajúce je pozvanie k službe. Práve v nej vidím aj *uprednostňovanie iných*, aj *pokoru*, aj *prospech druhých*. Služba môže byť aj pokušením pochváliť sa, zdieľať fotky ako slúžime, pochváliť sa milodarom. Niečo z toho je prirodzené, niečo je možno

už *naviac*, ale nech nám to nebráni v službe samotnej. Niečo z tej *pochvaly* môže pozvať druhých do služby. Bráňme sa pýche, každú službu robme s pokorou, ukazujúc na Pána Boha, pre ktorého to v konečnom dôsledku chceme konať. Robme to preto, že On sám nás k takémuto konaniu volá.

Ak sa teda rozhodneme slúžiť, kde a ako by sme to mohli robiť? A tu je čas na vynikajúcu správu: Slúžiť sa dá úplne všade! Je jedno, či si sama doma, môžeš urobiť niečo, čo dlho obchádzaš pred domom či bytovkou. Mohla by si upratať kôpku smetí vedľa kontajnera? Mohol by si poliať strom či kvet, ktorý na spoločnej chodbe živorí? Mohla by si kúpiť extra potraviny a dať ich do zbierky pre núdzných? Pridáš sa do práce v našom cirkevnom zbore? Zaviazješ šnúrky aj dieťaťu vedľa toho vlastného? Prispeješ do zbierky na pomoc zvieratám? Prispeješ na cirkevný zbor? Alebo na prácu s deťmi? Zbierok, kde sa zیده tvoje euro či desať eur, je nekonečne veľa. Milá setra, milý brat, spýtaj sa kde treba pomôcť a rozhodni sa, že akúkoľvek odpoveď dostaneš, skúsiš to. A ak niečo nie je v našich silách – nemáme plný zbor ochotných kresťanov, ktorí by nám s tým mohli pomôcť? A ešte jedna vec: Neurobme z toho exkluzívnu jednorazovku! Služme stále, pravidelne, nadosmrti.

Nájdime v sebe odvalu a prosme o novú silu vziať si slová apoštola Pavla za svoje. Akoby to ozaj nebol len list Filipským, ale môj vlastný list, ktorý napísal Pavol mne. To mne napísal čo nerobiť a čo robiť. To odo mňa žiada pozitívnu reakciu. Ja Andrej, ty, my. Skúsme sa nechať poučiť a pokorme sa. Menej času a sily venujme bojuvaniu za hodnoty a boju proti našim oponentom. Viac času a sily venujme Pánovi a službe bližným. A kto sú naši blížni? Odpovedá nám zákonník, ktorý odpovedal Pánovi Ježišovi: Sú to tí, ktorým preukážeme milosrdenstvo. Tak sa stávame blížnymi. Takto teda odpovedajme na Pavlove slová. Takto budujme spoločenstvá, ktorých sme súčasťou, takto spájajme to, čo sa rozdelilo a rozhádalo. Verím, že s úprimnou prosbou o Božiu pomoc to dokáže každý z nás.

Andrej Mišina, presbyter zboru

Christos voskrese!

Na pozadí Velkej noci 1945 sa v jednej bratislavskej vile pod Slavínom odohrávala dráma. Psychologický boj okupanta s obyvateľstvom mesta na úplnom konci 2. svetovej vojny.

Pozdrav „Christos voskrese!“ si pamätám z detstva, vlastne až do smrti nášho tatka. Týmto pozdravom nás budil na Veľkonočnú nedeľu, dokiaľ žil. Veľkú noc vždy intenzívne duchovne prežíval a my, celá veľká rodina, spolu s ním. Prečo práve po rusky, som vystopovala, keď som sa začala hlbšie (63 rokov po vojne) zaoberať spomienkami našich rodičov na dramatické chvíle, ktoré predchádzali bojom o Bratislavu. Boli to len útržky spomienok, o ktoré som sa mohla opierať. Bolo to preto, lebo o tom sa našej generácii, ktorá sa narodila do nového politického zriadenia, nemohlo otvorene hovoriť. Rodičia si uvedomovali, že by to bolo veľmi riskantné. A tak tajomstvo, ako sa to celé odohrávalo, čo tomuto vrcholnému zápasu konkrétne predchádzalo, sme sa od rodičov nikdy nedozvedeli. Až po ich završenom čestnom, udatne prežitom v živote, som pochopila, čo sa tam dialo.

Tatko, ktorý sa narodil v roku 1905, bol v čase vojny mladý, úspešný advokát. Pre svoju mladú rodinu staval dom „vojna-nevojna“! Do základu domu vložil 1. verš žalmu 127 a išiel do toho. V septembri 1944, keď bol dom práve skolaudovaný, ale ešte neobývaný, zabúchal na dvere nemecký veliteľ pre *Festung Pressburg* spolu so svojou suitou, sprevádzaný slovenským gardistom. Dôrazne žiadali dať k dispozícii celé prízemie domu na zriadenie veliteľskej kancelárie. To donútilo tatka, aby sa s manželkou a poldruharočnou dcérkou predčasne nasťahovali do domu a „strážili ho“. Tento vynútený „podnájom“ trval do 2. 4. 1945, teda šesť mesiacov. V tom čase ma mamička už nosila pod srdcom. Keďže bola absolventkou kežmarského gymnázia a tatko tiež ovládal „senickú nemčinu“, sa s plukovníkom, údajne slušným človekom, iste mali možnosť aj pozhovárať. Môj otec, tušiac nebezpečenstvo s blížiacim sa koncom vojny nielen pre svoj dom, ale vôbec, sa snažil psychologický tlačiť v rozhovoroch na človeka, v rukách ktorého visel osud mesta. To, že sa mu v rozhovoroch „čudoval, prečo ešte na sklonku už prehratej vojny idú obetovať ďalšie mesto...“, mi prezradil až v roku jeho

skonu 9. mája 1988. Vtedy nám povedal aj to, že plukovníka zastrelili, lebo Bratislavu vzdal bez boja. Povedal tiež, že plukovník si bol vedomý dôsledku svojho rozhodnutia, teda išiel vedome na smrť!

To, čo predchádzalo tomuto rozhodnutiu, bolo pre tatkovu rodinu dramatické. Bol to boj medzi dvomi silnými mužmi. Bol to boj za mierovú budúcnosť na strane tatka proti vojenskej vernosti na strane plukovníka. Na ilustráciu – počas veľkonočného týždňa, teda niekoľko dní pred vpádom Sovietskej armády, vyzýval plukovník našu rodinu, aby sme v záujme bezpečnosti, opustili dom, ktorý je nutné v prípade bojov odpáliť, lebo stojí vo vyhliadke z nemeckého bunkru. Ten sa nachádzal tesne nad naším domom. Bol to teda dôležitý strategický bod. Hoci dom každý večer obložili dynamitom, tatko s mamičkou a mojou malou sestričkou ho neopúšťali. Po prežitej noci, tatko ráno ostentatívne pozbieral dynamit ako korále do veľkej tašky a odniesol ich do bunkru. Predstava, ako si líhali moji rodičia v pivnici k spánku aj s mojou malou sestričkou, hraničí so šialenstvom. Aj ja som bola toho účastná, hoci ešte v tele mamičky. To sa opakovalo niekoľko nocí až do 2. apríla. Teda Zelený štvrtok, Veľký piatok, Bielu sobotu a Veľkonočnú nedeľu! V tú nedeľu, keď sme sa zobudili, sme zistili, že bunker je prázdny! Vojaci odtiahli aj so svojím veliteľom. V tú noc za obrovského rachotu vyletel do povetria Most Františka Jozefa, posledný vojenský počín na obranu Festung Pressburg.

Teda asi z toho rána 2. 4. 1945 pochádza tatkov „*Christos voskrese!*“ Wehrmacht to vzdal. Všetky významné budovy v meste, ktoré boli tiež podmínované a napojené na centrálny odpaľovací systém, zostali stáť. Nasledujúce dva dni už len jednotky SS stacionované na Bratislavskom hrade bojovali s oslobodzovacieho Červenou armádou vopred prehraný boj v sporadicky sa odohrávajúcich pouličných bojoch. „Oddane“ Führerovi bojovali a ustupovali.

Vždy 9. mája pri ohňostrojoch (tiež narodeniny mojich mladších súrodencov, dvojčiek) pri „štátnej“ spomienke na oslobodenie, tatko zadumane vyslovil meno veliteľa.

Daniela Žemlová, evanjelička z Bratislavy

(text je prevzatý z Evanjelického posla spod Tatier.)

Sústredenie orchestrika v Jabloňovciach 29. 4. – 1. 5. 2022

Prišla jar – a tak, ako sme si na jeseň sľúbili – naplánovali sme ďalšie víkendové sústredenie nášho zborového orchestrika. Aj napriek počiatocnej neistote sme v pondelok pred sústredením dostali z cirkevného zboru

v Bátovciach skvelú informáciu. Bývalá evanjelická fara (teraz ubytovacie zariadenie ECAV) v Jabloňovciach je voľná a pripravená pre nás. Veľmi sme sa tešili, pretože sme si tento krásny a pokojný kraj obľúbili. Z milosti Božej sme sa v piatok 29. apríla vydali na cestu. Tentokrát sme ju absolvovali bez zbytočných porúch, zamestnávania havarijnej služby, či policajnej hliadky. Vďaka Bohu.

Do Jabloňoviec sme prišli podvečer. Znalí pomerov sme si so sebou priniesli aj vlastné sekery, dve erárne nám boli naposledy málo. Nanosili sme drevo, zakúrili v kachliach a zabývali sa. Najviac sme sa však tešili zo vzájomnej blízkosti a spoločne stráveného času.

V sobotu ráno sme začali zhurta. Čakalo nás niekoľko nových skladieb, no do „práce“ nás hnala hlavne vedomosť, že máme pred sebou v blízkej dobe niekoľko významných cirkevných slávností, na ktorých náš orchestrík poslúži svojou hrou. Prvou mala byť slávnosť konfirmácie v Novom kostole, v júli služba na Službách Božích (SB) počas Evanjelického dňa v Kežmaruku, seniorátny deň v Galante a prípadne na ďalších podujatiach. Tiež sme ochotne súhlasili a pánovi kaplánovi v Bátovciach sme prisľúbili pomoc s hrou počas SB v nasledujúci deň (1. mája).

Po troch hodinách nácviku sme mali toho akurát dosť. Zvolili sme zmenu prostredia, výborný obed, prechádzku a povalovacie ničnerobenie. Poobede sme v nácviku pokračovali a deň zavŕšili nekonečnou opekačkou.

V nedeľu ráno sme si pobalili „fidlátka“ a presunuli sa do kostola v Bátovciach. Náš orchestrík poslúžil počas celých Služieb Božích hraním všetkých piesní a liturgie. Po Bohoslužbách nám členky cirkevného zboru pripravili milé pohostenie, ktorým nás potešili a posilnili. Prezreli sme si starú budovy fary, v ktorej je umiestnená expozícia o histórii cirkevného zboru, kroje miestneho kraja, bohoslužobné predmety a knihy. Nasledoval výdatný nedeľný obed a po ňom prekvapenie v podobe narodeninovej oslavy. Podvečer sme odchádzali domov vďační za prežitý víkend, počas ktorého sme si mnoho krát uvedomili, že spoločenstvo, pekné počasie, dostatok (až prebytok) jedla, oheň v peci, pokojný spánok, alebo mier nie sú samozrejmosťou, ale darom. Vďaka Bohu za všetky tieto a mnohé ďalšie dary.

Na tomto mieste chcem veľmi pekne poďakovať všetkým, ktorí sa pričínili o ďalší nezabudnuteľný víkend:

- všetkým našim hudobníkom, ktorí si môžu vybrať voľno a oddych, no namiesto toho s radosťou prežijú sobotu s 6 hodinovým nácvikom a ukazujú nám, že je požehnaním tráviť čas v spoločenstve bratov a sestier v Kristovi;
- Katke Bobockej, ktorá dlhodobo zabezpečuje chod orchestríka po organizačnej stránke;

- Ali Popikovej a Silvii Dinžíkovej za zhostenie sa úloh v kuchyni, neúnavné vyváranie, servírovanie, upratovanie a opakované zvolávanie k stolu;
- Slávkovi Kráľovi, ktorý nám od počiatku upravuje skladby na želanie a na počkanie, a bez ktorého by sme pravdepodobne nemali čo nadvíčať;
- Cirkevnému zboru ECAV v Bátovciach, ktorý nás opäť láskavo prijal a pohostil;
- predovšetkým Pánu Bohu, za nekončiacu láskavosť a starostlivosť, tiež za

povzbudenia vo chvíľach, keď máme pocit, že nám pomôcť môže už len zázrak. A preto vďaka aj za ten najväčší Zázrak.

Mária Šebestová – členka redakčnej rady

Ekumenická púť jednoty

Od bratov a sestier z Rady pre ekumenizmus Bratislavskej arcidiecézy prišlo pozvanie uskutočniť Prvú ekumenickú púť – Púť jednoty s moderovanou prehliadkou chrámov a spoločnými modlitbami. Podujatie sa konalo v sobotu 2. apríla 2022 so začiatkom o 9.30 h v gréckokatolíckom kostole Povýšenia sv. Kríža na Ul. 29. augusta v Bratislave. Tam miestny kňaz Stanislav Diheneščík účastníkom priblížil históriu kostola a farnosti. Opísal a vysvetlil funkciu ikonostasu – architektonického aj ideového predelu medzi loďou a svätyňou chrámu. Najmä v časoch, keď prístup k vzdelaniu nemali všetci, pomáhali obrazy ikonostasu, aby sa s biblickými príbehmi a dejinami spásy oboznámili aj tí, ktorí nevedeli čítať. Dozvedeli sme sa o ikonopiseckej škole, o tom, prečo sa používa na ikonách toľko zlatej farby, prečo v určitých momentoch liturgie kňaz nie je otočený k ľuďom tvárou, o tom, ako je to u gréckokatolíckych duchovných so vstupom do manželstva. Tiež o tom, že v mestskej časti Bratislava Lamač prepožičala rímskokatolícka cirkev svoju kaplnku sv. Rozálie na bohoslužby pre ukrajinsky hovoriacich gréckokatolíckych veriacich, ktorí majú aj svojho kňaza. Stretnutie v gr. kat. kostole uzavreli modlitby za ukončenie vojnových konfliktov na Ukrajine aj v iných častiach sveta.

Druhým miestom, kam cca o 11.20 h doputovali účastníci ekumenického podujatia, bol Nový evanjelický kostol na Legionárskej ul. v Bratislave. V ňom si prítomní vypočuli informácie o ev. kostoloch v centre Bratislavy, osobitne o Novom ev. kostole, živote a podujatiach Cirkevného zboru ECAV Bratislava Legionárska. Ev. farár Martin Šefranko odpovedal na otázky týkajúce sa napr. spolupráce ordinovaných a neordinovaných v ev. cirkvi, organizačnej štruktúry ECAV, častosti a spôsobu prisluhovania Večere Pánovej. Poslúžil zamyslením na text z Evanjelia podľa Marka 9, 38 – 40. Spolu s rím. kat. kňazom Ľudovítom Pokojným, farárom-dekanom v Záhorскеj Bystrici, predsedom Rady pre ekumenizmus Bratislavskej arcidiecézy, viedli modlitby za jednotu kresťanov.

Nasledovali rozhovory v zborovom dome pri malom pohostení, ktoré pripravili ochotné sestry a bratia z ev. zboru Bratislava Legionárska a prispeli doň aj ekumenickí hostia. Podujatie podporilo myšlienku ekumenického

ho spoločenstva, rozširovania priateľstva od duchovných smerom k ľudu. Vzájomného spoznávania sa osobné stretnutia pomáhajú otvárať oči pre skutočnosť, že napriek jestvujúcim konfesijným rozdielom putujeme v stopách spoločného Pána. V Ňom – Spasiteľovi Ježišovi Kristovi aj rozdielnosť môže obohacovať.

-šm-

Kto pracuje v Kristovom mene, nemôže byť nepriateľom, ani konkurenciou

Marek 9, 38 – 40: „Ján Mu povedal: Majstre, videli sme človeka, ktorý v Tvojom mene vyhánal démonov, ale nechodí s nami; preto bránili sme mu, keďže nechodí s nami. Ale Ježiš povedal: Nebráňte mu, lebo nikto nemôže robiť prejavy moci v mojom mene, a hneď nato zle hovoriť o mne. Veď kto nie je proti nám, je s nami!“

To, čo nepoznáme, v nás prebúdza obavy. A **keď rastie strach, ubúda láska.**

Koľko obáv o seba, svoju dôležitosť, by sme vystopovali v dejinách cirkvi?...

Tí, ktorí konajú v Ježišovom mene, na seba často hľadeli / hľadia so strachom – ako na konkurenciu.

Už evanjelista Marek zaznamenal obavy Ježišových učeníkov. Vystupujú ako „**autorizovaní**“ **exorcisti s výsadným právom** vyháňať zlo v Ježišovom mene. No majú strach, že **prichádzajú o monopol** na túto službu, či prinajmenšom **o autoritu dohliadať**, aby bol Ježiš zvestovaný pravoverne.

Čo na to Ježiš? – Namiesto, aby učeníkom poistil ich domnelý monopol, **dáva copyright na svoje meno niekomu**, kto sa k Nemu ako učeník ani nehľási, ale je Ježišom inšpirovaný.

Ježiš je Pánom cirkvi. On sa konkurencie nebojí! Má dosť široké srdce, aby o tých, ktorí bojujú proti zlému v Jeho mene, povedal: **Nebráňte im! Veď kto nie je proti nám, je s nami!**

Kto pracuje v Kristovom mene, nemôže byť nepriateľom, ani konkurenciou.

I tí, ktorí nepatria do nášho cirkevného košiaru, môžu byť dobrými služobníkmi Pána Ježiša.

Seriál z lekárskeho prostredia zobrazil chirurgov súperiacich o prestíž. Keď však jedného dňa mali operačne oddeliť siamské dvojčatá, muselo konkurenčné zmýšľanie ustúpiť. Silne vnímali: ide o život, o záchranu dvoch detských životov.

Svet, v ktorom žijeme, je tkp. „nemocnicou“, v ktorej všetkým bez rozdielu znie Božia diagnóza: *Všetci zhrešili a nemajú slávu Božiu* (Rímskym 3, 23). – To je „**ekuména hriešnikov**“ (Paolo Ricca), o ktorej hovorí Sväté Písmo.

Ono však vraví aj o „**ekuméne z Božej milosti**“.

Tých, ktorí prijali Kristovu milosť, Pán poveril konať službu zmierenia (2. Korintským 5, 17 – 20) – zápasit' o vieru a život tých, ktorí Božiu lásku zatiaľ odmietajú.

Pán Ježiš nás, veriacich z rôznych spoločenstiev, rozličných teologických dôrazov a prejavov zbožnosti – a predsa členov jedinej Kristovej cirkvi –

poveril vyháňať démonov nelásky, sebeckta, pýchy, neprajnej žiarlivosti a vlastnej spravodlivosti.

Dozrel čas, aby sme sa spoločne snažili o záchranu života, ako oní chirurgovia a porozumeli, že kto nasleduje Ježiša, nemusí byť práve našou kópiou.

Rozličnosť môže rozdeľovať a môže aj obohacovať. V Kristovi obohacuje.

Obohacuje, keď sme ďalekí žiarlivosti. Keď na bratov a sestry, ktorí nie sú s nami na rovnakej „vlnovej dĺžke“, nehladáme ako na cudzích. Veď **sme**

Kristovým vlastníctvom. Jemu patríme! On si nás draho vykúpil. Obetoval za nás svoj svätý život. Poveril nás slúžiť Mu.

MEDITÁCIA:

Premýšľajme, čo dobré sa môžeme naučiť od tých, ktorí majú iný prejav zbožnosti?

Evanjelici od katolíkov? Katolíci od evanjelikov?

Čo druhým pomáha lepšie poznať Krista?

Čím sa môžeme vzájomne duchovne obohatiť?

Kristov kríž má aj horizontálne rameno – Ježišove ruky objímajú celý svet. Jeho láska je tu pre všetkých. On nás zo svojej milosti povoláva k službe. K boju proti zlu – proti démonským silám. K zápasu o život, večný život čím viacerých. V našom spoločnom zápase sa navzájom posilňujeme v modlitbách. Amen.

Modlitba: Pane Ježiši, tak dlho sme boli spolu na ceste a nepoznali sme v bratovi Teba. Ako emauzskí učeníci sme mali srdcia obťažované sklamaním, namrzenosťou, obavami. Sťa by uzavreté hrobovým kameňom. Ty k nám však prichádzaš: nezávisle na našej viere či malovernosti. Pomáhaš nám rozpoznať, že si s nami aj v našom svete plnom bolesti. Daruj nám širokosť Tvojho srdca ku všetkým, ktorí Ťa zvestujú i ku všetkým ľuďom vôbec. Amen.

*(Pobožnosť v Nový ev. kostole v Bratislave v rámci podujatia **Ekumenická púť** – pri návšteve hostí z rímskokatolíckej cirkvi, 2. 4. 2022)*

Použitím: Jiří Mrázek, Markovo evanجيلium 9 – 16 (vyd. Jan Keřkovský – Mlýn, Jihlava 2019);

(zostavil): Zdeněk Susa: Pomoz mi, můj Pane, Modlitby a meditace (vyd. Kalich, Praha 1991):

Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár

Modlitby za jednotu kresťanov

Trojediný Bože, si Bohom zjednotenia a porozumenia.
Vieš, ako ťažko prekonávame v sebe stáročiami budované múry.
Prosíme: **Pane, zmiluj sa.**

Pane Ježiši, Ty si cesta, pravda i život.
Daj, aby sme nežili v domnienke, že my vlastnime pravdu,
ale boli sme tými, čo túžia, aby Pravda – ktorou si Ty – vlastnila nás.
Modlíme sa: **Kriste, zmiluj sa.**

Nedaj, aby sme sa v cirkvi delili na ľuďoch či zvykoch.
Zjednot' nás pod Tvojím krížom, kde ako hriešnici v pokore
voláme: **Pane, zmiluj sa.**

Nedarí sa nám osloviť tento svet. Aj medzi nami je mnoho duchovnej
vlačnosti. Prosíme daj, aby Ty – ktorý si Slovo – si sa dostal
k slovu aj pri nás.
Modlíme sa: **Kriste, obnov nás.**

Prosíme o duchovné prebudenie v našich rodinách, aby boli miestom,
kde je Tvojmu menu – Ježiši – vzdávaná úcta: starými aj novými spôsobmi.
Prosíme: **Pane, obnov a zjednot' nás.**

Cirkev prechádza formovaním, hľadaním dobrých spôsobov práce.
Pomáhaj nám nachádzať účinné formy spolupráce, aby platilo:
Rôzne generácie, no jeden Pán a Spasiteľ.
Voláme: **Pane, zjednot' nás.**

Nedovoľ, aby Tvoje zámery boli v cirkvi ničené nezhodami,
nevraživosťou a sebeckými záujmami. Ved' nás Svätým Duchom,
aby sme mohli fungovať ako Tvoje telo.
Voláme: **Pane, obnov nás.**

Oslobod' nás od predstáv, akí by mali byť iní, aj od toho, aby sme v nich hľadali seba, namiesto Teba. Daj, aby vedení Tvojím Duchom, sme pokladali všetkých za vyšších od seba.
Prosíme: **Kriste, zmiluj sa.**

Zmocni nás svojím Duchom, aby naša láska bola hojnejšia, naše jednanie s ľuďmi nezištnejšie, aby čím viacerí mohli uveriť v Teba – Ježiši.

Prosíme: **Pane, zmiluj sa a zjednot' nás.**

Otče náš, ktorý si v nebesiach...

Použitím: Keď chýbajú slová (kniha modlitieb, zostavil Martin Šefranko, vydal Transcius, Liptovský Mikuláš 2009)

Anketa s konfirmandmi

15. mája 2022 sa uskutočnila v našom cirkevnom zbore slávnosť konfirmácie. Tomuto významnému dňu predchádzala dvojročná príprava konfirmandov. Niekoľkých z nich sme oslovili s otázkami, na ktoré nám ochotne odpovedali Ester Popiková, Samuel Gunár, Ján Michal Huba, Ivan Dinžík, Ema Trcková, Juliana Kristína Majlingová a Malka Ester Šebestová. Za ochotu veľmi pekne ďakujeme a všetkým konfirmandom prajeme, aby konfirmácia bola začiatkom tej pomyselnej cesty, ako dospelých členov našej cirkvi a nášho cirkevného zboru. Tešíme sa, že ste tu, vitajte „dospeláci“.

1. Dva roky konfirmačnej prípravy utiekli ako voda. Ktorá téma preberaná v rámci prípravy s pánom farárom ťa najviac zaujala a prečo?

Ester: všetky témy boli zaujímavé, práve preto je ťažké si spomenúť na najzaujímavejšiu, no jedna z mojich najobľúbenejších bola o Božích prikázaniach. Pri tejto téme sme si vždy čítali aj Lutherovo vysvetlenie daného prikázania. Páči sa mi, ako vždy poukázal na to, čo máme robiť a nedával nám len poučenia o tom, čo je nesprávne.

Samuel: Najviac ma zaujala téma život Ježiša, lebo sme preberali celý Ježišov život a mohli sa zamýšľať nad tým, čo robil v období po návšteve Jeruzalema v 12 rokoch, čo po svojom krste, atď.

Ján: Téma: „Žil Ježiš?“. Je to zaujímavá téma, pretože každý z nás sa na túto otázku pýta.

Ivan: Najzaujímavejšie pre mňa bolo rozoberanie Viery všeobecnej kresťanskej, hlavne, časti, ktorá sa týkala života Pána Ježiša Krista, čo všetko musel prežiť a si vytrpieť, aby nás zachránil. Podrobnejší rozbor mi pomohol lepšie pochopiť Vieru všeobecnú kresťanskú.

Ema: Téma o Božej Trojici. Bola to téma, nad ktorou som sa dovedy veľmi nezamýšľala.

Juliana: O Ježišovi, o živote Pána Ježiša lebo som sa dozvedela veľa nového o Pánovi Ježišovi a pán farár ju tiež pekne vysvetlil.

Malka: Téma, ktorá sa mi najviac páčila a najviac ma zaujala bol život Pána Ježiša. V téme sme rozoberali aj praktický bežný život tej doby, napríklad ako chodili ľudia na toaletu.

2. Aký je tvoj konfirmačný veršik a prečo si myslíš, že ti ho pán farár vybral?

Ester: Môj veršik, ktorý mi vybral pán farár je z Prísloví 3, 5 – 6: „*Dúfaj v Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť. Na všetkých svojich cestách Ho poznávaj a On ti urovná chodníky.*“ Myslím si, že mi chcel ukázať, kto má najviac múdrosti a že sa nemám spoliehať sama na seba, ale pomoc mám hľadať u Boha.

Samuel: Môj konfirmačný veršik je: „*Hovor, Hospodine, lebo tvoj služobník počúva.*“ (1Sam 3, 9) Myslím si, že mi ho pán farár vybral preto, lebo sa volám Samuel a tento veršik povedal práve prorok Samuel, ale neviem, možno neskôr zistím, že ma vystihuje viac ako si myslím.

Ján: „*Z Jeho plnosti sme zaiste všetci prijali, a to milosť nad milosť.*“ (Ján 1,16). Prvá odpoveď, ktorá mi napadla: Lebo to pán farár losoval. Druhá: Aj ja som dostal milosť vďaka Pánu Ježišovi.

Ivan: „*Len v Bohu utíši sa moja duša; od Neho pochádza moja spása.*“ (Žalm 62, 2) Počas dvoch rokov nás pán farár spoznával, akú máme povahu, vlastnosti, charakter. Čiže vyberal asi podľa toho, čo ma najviac vystihuje, pretože ja skutočne keď som smutný a zúfalý, nachádzam pokoj v modlitbe. A pán farár mi povedal, že vlastne môj konfirmačný verš je aj jeho konfirmačným veršom.

Emma: „*Hospodine, Ty si ma preskúmal a poznal. Ty vieš, či sadám, či vstávam; i moju myšlienku chápeš zďaleka. Ty pozoruješ, či chodím, či ležím, o všetkých mojich cestách vieš.*“ (Žalm 139, 1 – 3). Vybral mi ho možno preto, že som pôsobila uzavretejším dojmom a chcel ma uistiť, že Pán Boh ma napriek tomu pozná.

Juliana: „*Milosrdenstvo a vernosť nech ťa neopustia. Priviaž si ich na krk, napíš si ich na tabuľu srdca a získaš si tak priazeň a dobrú povesť v očiach Boha a ľudí.*“ (Príslovia 3, 3 – 4). Asi preto aby som bola vždy verná a milosrdná po celý život.

Malka: Môj konfirmačný veršík znie: „Neprestajne ďakujem Bohu za vás, za Božiu milosť, ktorej sa vám dostalo v Kristovi Ježišovi, že ste v ňom boli obohatení všetkým, každým slovom a všetkou známosťou.“ (1. Korintským 1, 4 – 5) Myslím si, že mi pán farár vybral tento veršík preto, lebo som mala k mnohým témam počas prípravy otázky a veľa som sa pýtala.

3. Ocitli sme sa v roku 2030, si dospelý/á. Kde sa vidíš ako aktívny/a člen/ka nášho cirkevného zboru? V ktorom spoločenstve?

Ester: Tak v tom mám úplne jasno. Chcem robiť detské tábory – ako hlavná vedúca. Chcem učiť besiedku, slúžiť spevom v kostole, hrať v kapele a možno neskôr skúsiť aj organ. Chcem byť aktívna v našom zbore a rozprávať deťom aj dospelým o Ježišovi. Bola by som rada, keby sa mi to s Božou pomocou podarilo, ale aj keby sa tak nestalo, budem vďačná za to, že môžem byť súčasťou tohto zboru.

Samuel: Myslím si, že v roku 2030 nebudem mať v našom cirkevnom zbore nijakú dôležitú funkciu. Budem chodiť na služby Božie, zapájať sa do rôznych brigád, prípadne chodiť na Biblické hodiny, neviem či sa nejako viac presadím, ale nikdy nehovor nikdy.

Ivan: Kameraman. To je hneď prvé, čo mi napadlo. Rád by som pomáhal pri technickom zabezpečovaní Služieb Božích. A tiež samozrejme ako člen nášho orchestríka, resp. už možno aj veľkého orchestra.

Ema: Nevieť si to ešte predstaviť.

Juliana: V službe práci s deťmi a kantorskej službe.

Malka: Ak Pán Boh dá, budem živá a zdravá, určite budem chodiť do kostola a svedčiť ľuďom o Pánu Bohu a Pánovi Ježišovi, o tom, ako nás miluje a odpúšťa aj tie najväčšie previnenia, keď úprimne prosíme o odpustenie. Rada by som v zbore tiež pomáhala v práci s deťmi a dorastom, pripravovať stretnutia a tábory. Tiež by som chcela sprevádzať ľudí v kostole hrou na flaute a spevom. A mojím najväčším snom je založiť v našom zbore detský spevokol.

Pripravila Mária Šebestová – členka redakčnej rady.

Úsmevné príbehy

Po stopách Štefánika

Počas letného tábora v Brezovej pod Bradlom – Matejkovej prišiel nás miestny brat farár pozvať na prednášku dr. Kelleho s témou „Po stopách Milana Rastislava Štefánika“, ktorá sa mala konať v kultúrnom dome. Po základných informáciách sa brat farár opýtal: „Chcel by sa niekto niečo opýtať?“ Zdvihla sa jedna ruka asi 10 – ročnej Bianky. „Chcela by som sa opýtať, či ho aj dostihli, keď išli po jeho stopách?“

Skúška štedrosti

Istý muž sa nevyznačoval zvláštnou štedrosťou. Keď videl, že ľudia okolo neho prejavovali rôzne činy štedrosti, začalo ho trápiť svedomie. Rozhodol sa, že aj on bude štedrý. Vzal si do hrsti niekoľko bankoviek a mincí a vyhodil ich do vzduchu a povedal: „Pane, tie čo pôjdu hore budú tvoje, a tie čo padnú na zem budú moje.“ A svedomie bolo „uspokojené.“

Hrdý učiteľ

Stará mama cestovala vo vlaku s dvoma vnukmi. Mladší bol „škôlkar“ a starší chodil už do školy. Počas cesty ten mladší bez akéhokoľvek súvisu viackrát povedal: „Debil“.

Staršia pani, ktorá sedela v kupé povedala: „To sa vnúčik iste naučil v škôlke medzi deťmi.“ Starší brat zaprotestoval: „Nie v škôlke – to som ho ja naučil.“

Radšej bračeka

V rodine očakávali príchod ďalšieho člena rodiny. Keď prišla teta na návštevu do rodiny opýtala sa malého Janka: „Janíčko, čo by si chcel – bračeka alebo sestričku?“

„Ja by som radšej chcel bračeka, lebo sestrička pichá injekcie.“

Dvaja kamaráti – dva rezne

Dvaja kamaráti sedeli spolu v reštaurácii a obaja si objednali vyprážený rezeň so zemiakovým šalátom. Keď čašník doniesol ich porcie, na jednom tanieri bol rezeň omnoho väčší.

Keď obaja svoje porcie zjedli, hovorí jeden:
„Si ty ale kamarát..., „zbaštil“ si ten väčší rezeň. To nebolo fér!“
Ten druhý sa zamyslel a povedal:
„Čo by si bol urobil ty na mojom mieste?“
„No, ja by som si, ako dobrý kamarát, bol vzal ten menší.“
„Tak vidíš, je to v poriadku – veď si mal ten menší.“

Pripravili Jožko a Ľubka Kováčovci.

Požehnanie pre teba

Nech ťa žehná milosrdný a dobrý Boh.
Nech ťa objíme svojou milujúcou
a uzdravujúcou prítomnosťou.
Nech je s tebou, keď vstávať,
aj keď zaspávaš.
Nech je s tebou, keď odchádzaš z domu,
aj keď sa vraciaš domov.
Nech je s tebou, keď pracuješ.
Nech ti pomôže vždy, keď to potrebuješ.
Nech je s tebou v každom stretnutí
a otvorí ti oči.
Nech ťa ochraňuje na všetkých tvojich cestách.
Nech ťa ochraňuje, keď budeš slabý.
Nech ťa utešuje, keď sa budeš cítiť osamelý.
Nech ťa zdvihne, keď spadneš.
Nech ťa naplní svojou láskou,
dobrotou a láskavosťou.
Nech ti dá vnútorný pokoj.
Nech ťa žehná dobrotivý Boh.
Amen.

Zdroj: ECAV s vami

Kniha do vašej pozornosti

ECAV-SK 1921 – 2021

Mimoriadna kniha, ktorá zachytáva sto rokov života Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku, a to od zasadnutia synody v Trenčianskych Tepliciach po súčasnosť. Kolektív 31 autorov pod vedením Martina Mitího Kováča prehľadným a pútavým spôsobom popisuje udalosti, ktorými naša cirkev žila v priebehu posledných sto rokov. Ich práca bola o to náročnejšia, že dosiaľ ešte nikto nenapísal dejiny našej cirkvi, ktoré by zachytávali jej posledných sto rokov, a ktorá by poslúžila ako pramenná literatúra, o ktorú by sa pri zostavovaní publikácie mohli oprieť. Túto kroniku Evanjelickej cirkvi na 504 stranách veľkého formátu (22 x 29 cm) s hutnými textami a stovkami fotografií v chronologickom slede vydal Tranoscious, a. s. Liptovský Mikuláš. Publikácia je vhodná aj ako hodnotný dar.

V Nedeľu misie 16. 1. 2022 kázal v našom zbore Štefan Kiss.

Ev. farár Štefan Kiss s manželkou Silviou (vľavo)

Ekumenická bohoslužba v Týždni modlitieb za jednotu kresťanov, 23. 1. 2022, foto Adam Rábara

Ekumenická bohoslužba Ordinariátu OS SR a OZ SR a Ústredia EPS v OS SR a OZ, 25. 1. 2022

Miroslav Kýška
(ordinovaný za evanj. kňaza 31.X.1951)

2. februára 2022 uplynulo 10 rokov od úmrtia brata farára ThDr. Miroslava Kýšku (1928 – 2012)

Konfirmácia 2 dospelých sestier a 1 mládežníka, 8. 2. 2022

Mladšie deti na nedeľnej besiedke, 10. 4. 2022

Klub Benjamín, 11. 4. 2022

Zo života Strediska ev. diakonie Bratislava

Uvedenie predsedníctva Bratislavského seniorátu (BAS) ECAV, Veľký Grob, 24. 4. 2022

Senior BAS ECAV Pavel Kollár, dozorca BAS ECAV Peter Synak

Konfirmácia, 15. 5. 2022

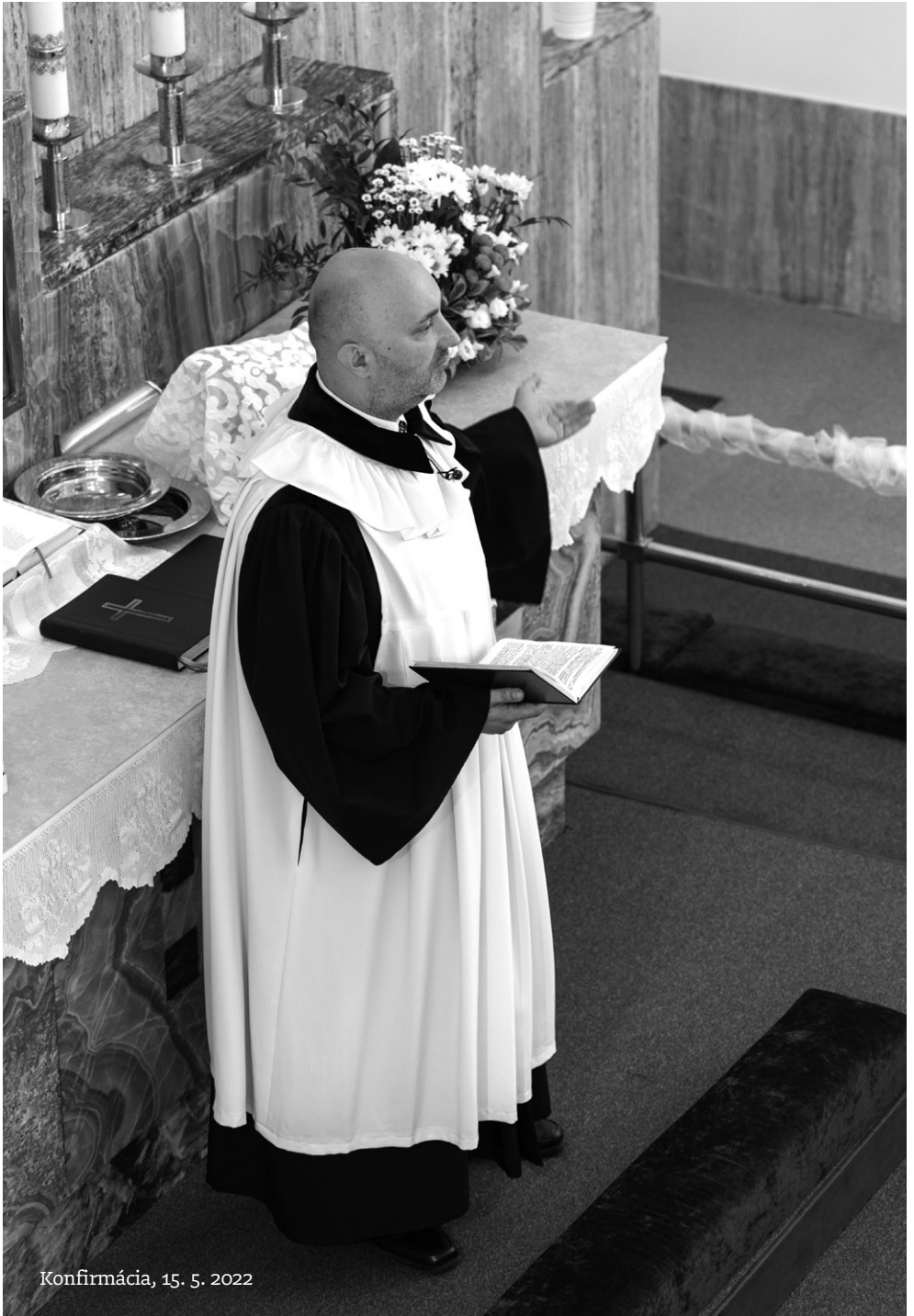

Konfirmácia, 15. 5. 2022

Konfirmácia, 15. 5. 2022

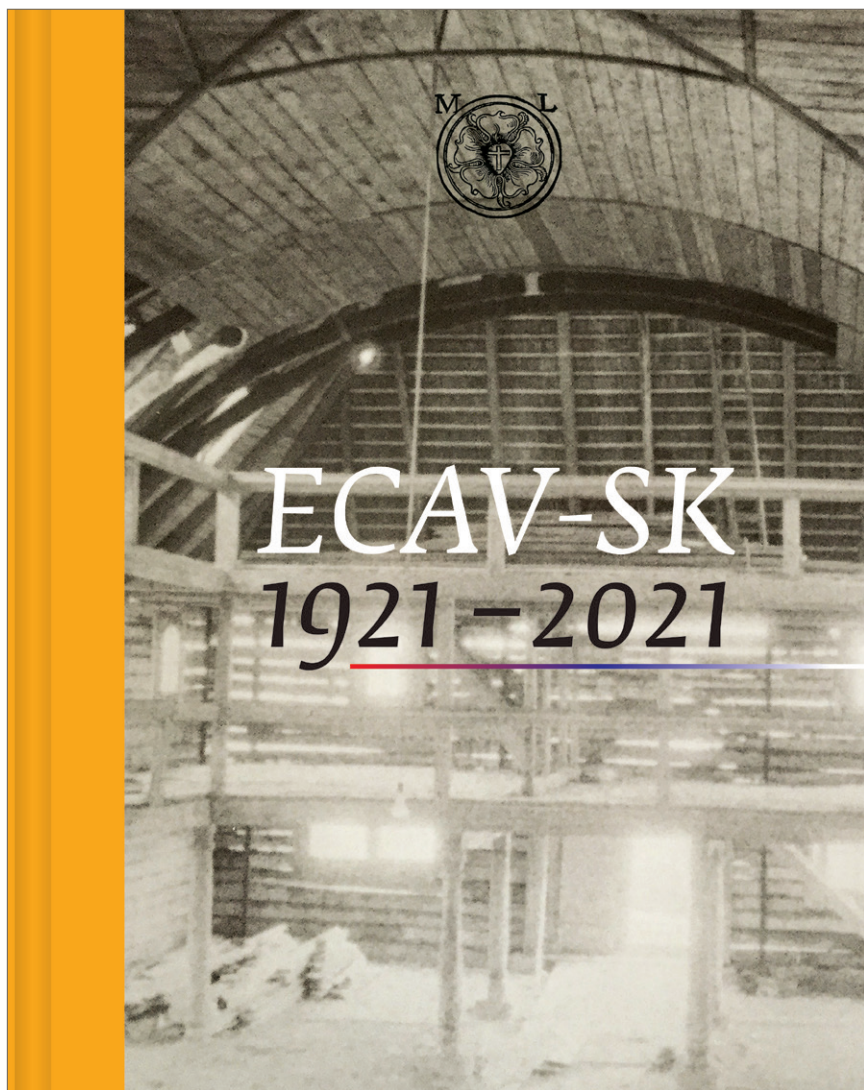
Služby Božie (nielen) pre deti, 29. 5. 2022

Stretnutie mladšieho dorastu, 4. 6. 2022

Stretnutie mladšieho dorastu, 4. 6. 2022

Informácie o tejto hodnotnej knihe nájdete na strane 38

EV 4391/11
ISSN 1338-7936